

CZAS NA DZIAŁANIE

— — — —
priorytety biznesu | 07-12.2011

Lewiatan

KAPITAŁ LUDZKI
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

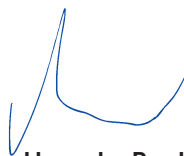
UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI
FUNDUSZ SPOŁECZNY

Polska prezydencja w Radzie UE przypada na ciągle trudny czas dla Unii. Kraje członkowskie borykają się z konsekwencjami kryzysu finansowego, który udowodnił, iż brak reform strukturalnych może pociągać za sobą głęboką destabilizację nawet silnych gospodarek. Europejski Mechanizm Stabilizacyjny, uzgodniony w maju 2010 r. oraz pakt „Euro-plus”, podpisany w marcu 2011 r., który ma wzmacniać koordynację polityk gospodarczych uczestniczących w nim państw, nie rozwiążą wszystkich problemów. Rządy nie mogą poprzestać na tworzeniu mechanizmów stabilizacyjnych, zabezpieczających strefę euro przed skutkami nadmiernej nierównowagi ekonomicznej.

Unia Europejska, aby poprawić swoją konkurencyjność na arenie międzynarodowej, musi w pełni wykorzystać potencjał rynku wewnętrznego – rynku 500 mln obywateli i ponad 21 mln firm – jednocześnie konsekwentnie walcząc z protekcjonizmem w handlu światowym. To oznacza z jednej strony reformy jednolitego rynku, z drugiej – staranie o szybkie sfinalizowanie międzynarodowych negocjacji handlowych w ramach Rundy Doha oraz tworzenie stref wolnego handlu z kolejnymi krajami i obszarami o strategicznym znaczeniu, w tym krajami azjatyckimi i Partnerstwa Wschodniego.

Polska prezydencja, pierwsza w historii naszego członkostwa, musi być pragmatyczna i skuteczna. Idzie nie o nowe hasła i idee, ale konsekwentne dążenie do pogłębienia integracji i wzmocnienia wewnętrznego rynku. Zmiany są konieczne. Komisja Europejska ma plan naprawy rynku wewnętrznego – Akt o Jednolitym Rynku. Teraz czas na Parlament Europejski i rządy państw członkowskich, ale też obywateli Unii, którzy muszą rozumieć wyzwania stojące przed gospodarką unijną oraz korzyści, które przynosi integracja. Bez tego nie uda się uzyskać ich wsparcia dla niezbędnych reform i likwidacji barier hamujących rozwój przedsiębiorstw i gospodarki. Dlatego w okresie polskiej prezydencji potrzebna jest debata o korzyściach i kosztach podejmowanych lub zaniechanych reform. W tej debacie potrzebny jest silny głos przedsiębiorców, którzy zatrudniają większość, bo blisko 130 mln osób, pracujących w krajach UE oraz tworzą ponad 70 proc. unijnego PKB.

Henryka Bochniarz

Prezydent Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych Lewiatan
Wiceprezydent BUSINESSEUROPE

Spis treści

4

1.

JEDNOLITY RYNEK

Dobre prawo | Redukcja barier | Informacja

10

2.

ENERGIA

Spójne polityki | Efektywność energetyczna | Bezpieczeństwo

14

3.

RYNEK PRACY

Elastyczność i bezpieczeństwo | Mobilność | Aktywność

18

4.

BUDŻET UE PO 2013 I POLITYKA SPÓJNOŚCI

Koncentracja | Efektywność | Skuteczność

1.

JEDNOLITY RYNEK

Dobre prawo | Redukcja barier | Informacja

Gdzie jesteśmy?

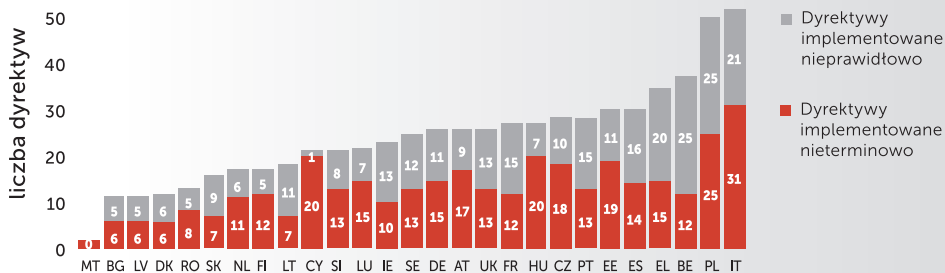
Siłą gospodarki europejskiej jest swobodny przepływ towarów, usług, ludzi i kapitału. Dzięki tym swobodom, przedsiębiorcy mają szersze możliwości specjalizacji i efektywniej korzystają z zasobów, a konsumenci z niższych cen, poprawy jakości oraz większego wyboru. Wzmocnienie jednolitego rynku jest zatem kluczem do wzmocnienia pozycji konkurencyjnej UE w skali globalnej oraz podwyższenia standardu życia jej obywateli. Tymczasem, chociaż przedsiębiorcy od dawna apelują o usuwanie barier hamujących pełną realizację 4 swobód, członkowie UE potencjał rynku wewnętrznego wykorzystują tylko w części. Na urzeczywistnienie czeka w szczególności jednolity rynek usług, który usprawnić miała przyjęta w 2006 r. dyrektywa usługowa. Jednocześnie pojawiają się nowe wyzwania wynikające z rozwoju gospodarki internetowej i postępu technologicznego, które powinny jak najszybciej znaleźć odzwierciedlenie w regułach jednolitego rynku.

Recepta na poprawę sytuacji jest znana. Jednak to od determinacji państw członkowskich, a także aktywności polskiej i kolejnych prezydencji zależy, które rozwiązania i jak szybko zostaną wdrożone. Najnowszy „plan naprawczy” – Akt o Jednolitym Rynku – nie będzie sukcesem, jeśli regulacje przyjmowane lub modyfikowane w jego ramach nie odzwierciedlą potrzeb i postulatów przedsiębiorców. Przepisy pociągające za sobą nieuzasadniony wzrost kosztów dla biznesu, czy dodatkowe lub nadmierne obciążenia administracyjne staną się hamulcem rozwoju UE.

Skuteczność reform w dużym stopniu zależy od terminowej i prawidłowej implementacji przepisów wspólnotowych. Każde państwo powinno zatem wziąć odpowiedzialność za unijną legislację oraz zapewnić wdrożenie jej na czas i w sposób, który gwarantuje uczestnikom jednolitego rynku jednakowe prawa i obowiązki. Zaniechania w tym obszarze tj.: opóźnienia we wdrożeniu regulacji do porządków krajowych czy przyjmowanie przepisów różnych od postanowień wynikających z dyrektyw, a takich Komisja Europejska odnotowała ponad 1000 przypadków¹ – prowadzą do ograniczenia praw obywateli i przedsiębiorstw oraz utrudniają handel wspólnotowy.

1 Internal Market Scoreboard, marzec 2011

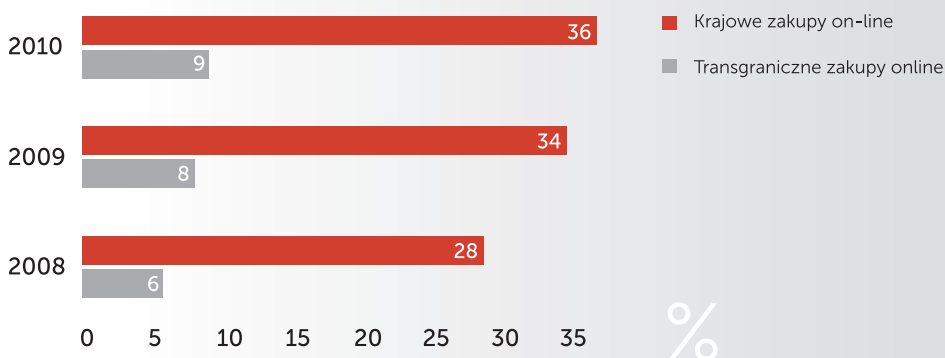
Państwa członkowskie wciąż mają problemy z terminowym i prawidłowym wdrażaniem dyrektyw jednolitego rynku

Źródło:
Internal Market Scoreboard,
marzec 2011

Polska prezydencja przypada na czas kluczowych decyzji dotyczących konkurencyjności rynku wewnętrznego, w tym gospodarki internetowej i ram prawnych dla Europejskiego Jednolitego Rynku Cyfrowego. Spośród propozycji zawartych w Akcie o Jednolitym Rynku oraz w Europejskiej Agendzie Cyfrowej, szczególnie istotna jest likwidacja barier w e-handlu. Dziś średnio ponad 60% transgranicznych zamówień złożonych w drodze elektronicznej przez konsumentów w Europie nie może być zrealizowanych z powodu zróżnicowania przepisów dotyczących praw konsumenta, podatku VAT oraz elektronicznych płatności². W efekcie zdecydowanie łatwiej jest kupować przez internet w ramach danego kraju, niż na rynku unijnym. Ważnym i wymagającym rozwiązania problemem, hamującym wymianę treści cyfrowych, jest fragmentaryzacja prawa autorskiego, które jest niedostosowane do realiów transgranicznego obrotu elektronicznego.

Konsumenci w UE zdecydowanie częściej kupują przez internet od dostawców z własnego kraju niż zagranicznych

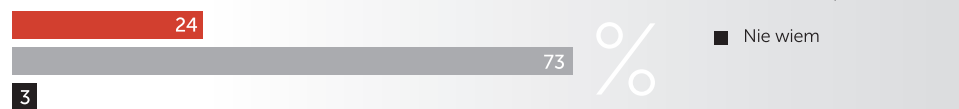
Źródło:
5th Consumer Scoreboard,
marzec 2011

Symptodem słabości europejskiej gospodarki internetowej jest zbyt niskie wykorzystanie technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK). Z Europy pochodzi tylko jedna z dziewięciu firm opartych o technologie informacyjno-komunikacyjne wymienionych na liście 500 największych przedsiębiorstw świata opublikowanej przez Financial Times oraz zaledwie cztery z 54 najczęściej odwiedzanych w Europie stron internetowych³. Rozszerzenie jednolitego rynku o obszary związane z gospodarką cyfrową oraz innowacjami w obszarze TIK jest koniecznością. Inicjatywy w tym zakresie powinny prowadzić do zwiększenia konkurencyjności europejskich przedsiębiorstw.

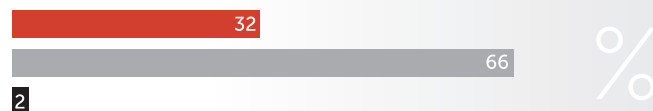
Wspólny rynek powstał z myślą o dobrobycie mieszkańców Europy. Niestety, nasza wiedza o prawach i korzyściach wynikających z integracji jest niska – blisko 70% obywateli przyznaje, że nie czuje się dobrze poinformowana o sprawach europejskich. Ten problem dotyczy również przedsiębiorców. Pogłębieniu jednolitego rynku oraz reformom przepisów i zasad na nim obowiązujących musi towarzyszyć poprawa dostępu do pełnej informacji o prawach i korzyściach wynikających z członkostwa w Unii Europejskiej i udziału we wspólnym rynku.

Obywatele UE nie czują się dobrze poinformowani o sprawach europejskich

Jak ogólnie oceniasz to, jak w twoim kraju ludzie są poinformowani o sprawach europejskich

Jak ogólnie oceniasz to, jak ty jesteś poinformowany o sprawach europejskich

Źródło:
Standard Eurobarometer 74,
2011

Co należy zrobić?

DOBRE PRAWO

Poprawić jakość prawa regulującego funkcjonowanie jednolitego rynku

- ✓ Zwiększyć jakość oraz rolę ocen skutków i kosztów regulacji w procesie stanowienia prawa wspólnotowego;
- ✓ Rozszerzyć obowiązek przygotowywania ocen skutków i kosztów regulacji na poprawki lub propozycje zgłaszane przez członków Parlamentu Europejskiego;
- ✓ Wprowadzić obowiązek dokonywania okresowych ocen skutków obowiązujących regulacji.

Poprawić jakość wdrażania i egzekwowania przez Komisję Europejską prawa regulującego funkcjonowanie jednolitego rynku

- ✓ Upowszechnić "wzajemną ocenę państw", wykorzystaną przy wdrażaniu dyrektywy usługowej dla wszystkich dyrektyw mających wpływ na funkcjonowanie jednolitego rynku;
- ✓ Systematycznie informować Parlament Europejski i Radę Unii Europejskiej o etapach i wynikach implementacji dyrektyw mających wpływ na funkcjonowanie jednolitego rynku;
- ✓ Systematycznie monitorować wdrażanie przez kraje członkowskie dyrektyw mających wpływ na funkcjonowanie jednolitego rynku, przede wszystkim wykorzystując tabele wyników rynku wewnętrznego, które porównują sytuację państw członkowskich we wdrażaniu i przestrzeganiu przepisów dotyczących jednolitego rynku;
- ✓ Konsekwentnie wszczynać postępowania przeciwko państwom członkowskim, które nieprawidłowo lub z opóźnieniem wdrażają dyrektywy mające wpływ na funkcjonowanie jednolitego rynku;
- ✓ Wzmacniać promocję i zachęty do stosowania przez instytucje krajowe, regionalne i lokalne systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI), w celu poprawnego wdrażania i stosowania dyrektyw mających wpływ na funkcjonowanie jednolitego rynku.

REDUKCJA BARIER**Uprościć transgraniczne transakcje elektroniczne**

- ✓ Zapewnić konsumentom jednakowy poziom ochrony na jednolitym rynku poprzez harmonizację przepisów dotyczących ochrony praw konsumenta, jednocześnie nie ograniczając rozwoju gospodarki elektronicznej;
- ✓ Przyspieszyć dyskusję na temat 28 reżimu, który umożliwi dostawcom i konsumentom z krajów UE realizację transakcji on-line w oparciu o reguły uzgodnione na poziomie UE, stanowiące alternatywę dla zróżnicowanych rozwiązań krajowych;
- ✓ Zapewnić wzajemne uznawanie identyfikacji elektronicznej i uwierzytelnienia elektronicznego w całej UE, m.in. poprzez przegląd dyrektywy w sprawie podpisów elektronicznych.

Ułatwić wymianę treści cyfrowych na jednolitym rynku

- ✓ Zapewnić wysoki poziom ochrony własności intelektualnej poprzez reformę regulacji prawnych w tym zakresie, jednocześnie nie ograniczając rozwoju gospodarki elektronicznej;
- ✓ Poprawić przejrzystość, pewność i efektywność zarządzania prawami autorskimi w internecie poprzez modernizację przepisów dotyczących zarządzania prawami autorskimi;
- ✓ Wprowadzić system transgranicznych, w tym paneuropejskich licencji poprzez harmonizację przepisów dotyczących prawa autorskiego obejmującą całokształt praw potrzebnych do wykorzystania utworu w ramach usługi.

INFORMACJA**Ułatwić dostęp do rzetelnej wiedzy o możliwościach i warunkach związanych z uczestnictwem w jednolitym rynku**

- ✓ Wdrożyć we wszystkich państwach członkowskich pojedyncze punkty kontaktowe, które powinny stać się miejscem dopełniania w drodze elektronicznej wszelkich procedur związanych z podejmowaniem i wykonywaniem działalności usługowej na jednolitym rynku;
- ✓ Tworzyć nowe platformy komunikacji, takie jak Forum Jednolitego Rynku (SIMFO), które przybliżą obywatelom zasady i reguły funkcjonowania na jednolitym rynku;
- ✓ Promować internetową sieć SOLVIT, która umożliwia rozwiązywanie problemów wynikających z niewłaściwego stosowania prawa unijnego przez władze publiczne państw członkowskich UE.

2.

ENERGIA

Spójne polityki | Efektywność energetyczna | Bezpieczeństwo

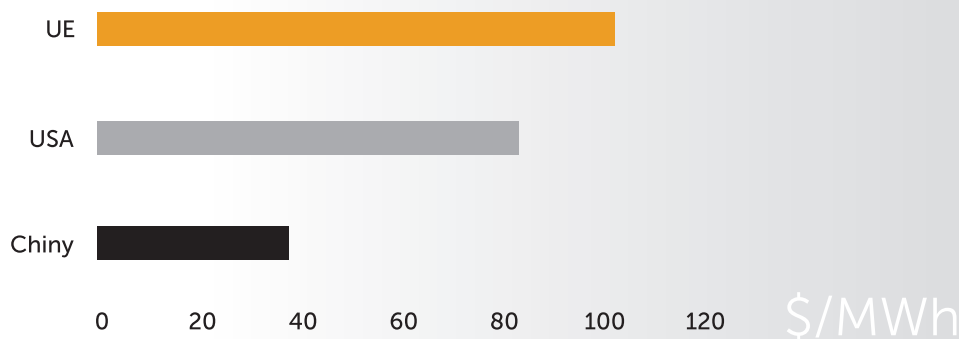
Gdzie jesteśmy?

W okresie głębokich, społecznych i ekonomicznych przeobrażeń światowej gospodarki, szybkiego wzrostu liczby ludności świata, narastającej konkurencji o surowce energetyczne oraz zagrożenia zmianami klimatu polityka energetyczna Unii Europejskiej musi być odpowiedzią na potrzebę bezpieczeństwa energetycznego i motorem budowy zielonej oraz konkurencyjnej gospodarki.

Polska udowodniła, że możliwe jest połączenie wzrostu gospodarczego i ograniczenia emisji. Nasza gospodarka jest dziś bardziej wydajna i odporna na kryzysy niż była 20 lat temu, a emisja CO₂ niższa o ok. 30%.

O ile jednak przeobrażenia polskiej gospodarki były głównie efektem działania rynku, to obecne przejście UE do gospodarki niskoemisyjnej jest wymuszane decyzjami administracyjnymi. W takim przypadku, jeśli regulacje nie są systematycznie weryfikowane, istnieje ryzyko, że ich efekty będą odmienne od założonych, mogą doprowadzić do wzrostu ubóstwa energetycznego oraz osłabienia pozycji konkurencyjnej przedsiębiorstw z Unii Europejskiej, ucieczki przemysłu i miejsc pracy do krajów nieobjętych podobnymi regulacjami, a w konsekwencji do dezindustrializacji Europy.

Energia w UE jest droga – 23% droższa niż w USA
i 2,5 razy droższa niż w Chinach

Wycenienia oparte na danych IEA z 2007 roku. Graf prezentuje porównanie wyrównanych kosztów elektryczności przy 10.pro. stopie dyskonta. Koszt elektryczności został wyznaczony przy ważonym średnim miksie energetycznym energii z węgla, gazu i atomu.

Źródło:
BUSINESSEUROPE

Głównym celem europejskiej polityki klimatycznej, energetycznej i przemysłowej powinno być znalezienie, w perspektywie 2020 roku oraz 2050 roku⁴, realistycznych i efektywnych kosztowo dróg osiągnięcia ambitnych celów redukcyjnych, budowa wspólnego rynku energii na poziomie regulacji i infrastruktury oraz zawarcie globalnego porozumienia klimatycznego.

Nakłady potrzebne do realizacji celów redukcyjnych Komisja szacuje do 2050 roku na 270 mld euro rocznie. Większość kosztów poniosą przedsiębiorcy. Przemysł europejski rozumie potrzebę takich działań, widząc w nich, oprócz zagrożeń, także szansę na rozwój innowacyjnych technologii i zbudowanie nowej globalnej przewagi konkurencyjnej. Jednocześnie biznes oczekuje, że Unia Europejska stworzy efektywne narzędzia umożliwiające i wspierające transformację, a w sytuacji braku globalnego porozumienia klimatycznego rozważy rewizję wewnętrznej polityki klimatyczno-energetycznej.

⁴ Przyjęty w grudniu 2008 roku Pakiet Klimatyczno-Energetyczny wyznaczający m.in. cel redukcji emisji o 20% do 2020 rok oraz przedstawiony przez Komisję Europejską w marcu 2011 r. plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r., zakładający redukcję emisji o 80-95%.

Co należy zrobić?

SPÓJNE POLITYKI

Wypracować spójną, horyzontalną i pragmatyczną politykę, która uwzględni kwestie klimatyczne, energetyczne i przemysłowe

- ✓ Zastąpić zaostrożenie celów redukcyjnych zintegrowaną polityką, która stworzy stabilne zachęty do inwestycji niskoemisyjnych;
- ✓ Ograniczyć liczbę nowych instrumentów na rzecz efektywnego wdrożenia już istniejących oraz przeprowadzić rzetelną analizę kosztów dotychczasowych regulacji w obszarze polityki klimatycznej z uwzględnieniem ich niezamierzonych negatywnych efektów ubocznych i niekorzystnych skutków przeregulowania;
- ✓ Wprowadzić zasadę sporządzania oceny skutków i kosztów regulacji nie tylko na poziomie UE, ale także krajów członkowskich, regionów i sektorów. Dopiero na tej podstawie budować rekomendacje;
- ✓ Przedstawiać transparentne i długookresowe prognozy wzrostu cen energii, aby umożliwić odbiorcom końcowym świadome podejmowanie decyzji dostosowawczych;
- ✓ Dopuścić elastyczne rozwiązania, które pozwolą krajom członkowskim na wybór efektywnych kosztowo dróg redukcji emisji, ograniczą przenoszenie przemysłu poza granice UE i lepiej zabezpieczą konkurencyjność europejskiego biznesu.

EFEKTYWNOŚĆ ENERGETYCZNA**Zapewnić dostępną cenowo i niskoemisyjną energię poprzez wspieranie poprawy efektywności energetycznej i rozwoju zielonych technologii**

- ✓ Włączyć kryterium efektywności energetycznej do polityki przemysłowej, transportowej, rozwoju regionalnego i finansowej tak, aby konieczne działania objęły wszystkie sektory gospodarki publicznej i prywatnej. Nie wprowadzać obligatoryjnego celu poprawy efektywności energetycznej na poziomie UE;
- ✓ Zagwarantować w budżecie UE finansowanie rozwoju technologii niskoemisyjnych, energooszczędnych, zwiększających efektywność wytwarzania i przesyłania energii elektrycznej, w tym w szczególności wysokosprawną kogenerację oraz „zielone ciepło”;
- ✓ Budować wśród konsumentów europejskich i krajowych świadomość potrzeby oszczędzania energii poprzez kampanie społeczne oraz etykietowanie produktów (etykiety efektywności energetycznej na urządzeniach gospodarstwa domowego, europejskie oznakowania ekologiczne).

BEZPIECZEŃSTWO**Poprawić bezpieczeństwo energetyczne UE poprzez rzeczywistą realizację idei wspólnego rynku energii**

- ✓ Uzupelnąć bilateralne stosunki z krajami dostawcami surowców energetycznych i krajami tranzytowymi europejską zewnętrzną polityką energetyczną. W interesie UE leży tworzenie zachęt do zróżnicowania źródeł dostaw energii;
- ✓ Rozbudować infrastrukturę energetyczną o elektroenergetyczne połączenia transgraniczne i inteligentne sieci oraz infrastrukturę naftową;
- ✓ Rozwijać regionalne rynki energii m.in. w ramach Grupy Wyszehradzkiej oraz w basenie Morza Bałtyckiego. Poza zapewnieniem bezpieczeństwa dostaw, integracja sieci pozwoliłaby na optymalizację miksu energetycznego na szczeblu UE, na lepsze rozlokowanie i wykorzystanie źródeł odnawialnych, a tym samym na relatywne obniżenie tego składnika kosztów energii;
- ✓ Wspierać środkami publicznymi te projekty infrastrukturalne, które są kluczowe dla bezpieczeństwa energetycznego UE, a jednocześnie nie gwarantują w oczekiwanym czasie zwrotu nakładów;
- ✓ Skrócić czas udzielania pozwoleń na realizację inwestycji sieciowych;
- ✓ Promować wykorzystanie lokalnych surowców energetycznych odnawialnych i kopalnych oraz kontynuować prace nad bezpiecznym wykorzystywaniem energii jądrowej, a także gazu ze źródeł niekonwencjonalnych.

A blurred, black and white photograph of an office environment. In the foreground, a person in a dark suit is walking, carrying a large folder or portfolio. In the background, other people in business attire are visible, some standing and talking. The overall atmosphere is one of a busy, professional workspace.

3.

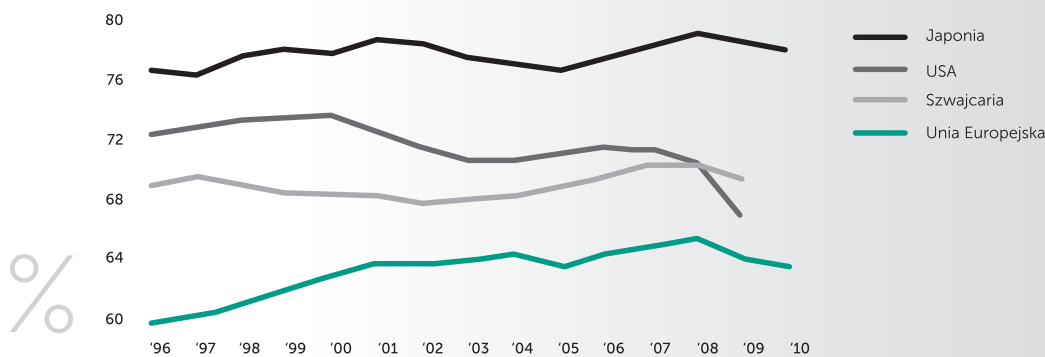
RYNEK PRACY

Elastyczność i bezpieczeństwo | Mobilność | Aktywność

Gdzie jesteśmy?

W okresie ostatnich kilkudziesięciu lat czynniki demograficzne bardzo wyraźnie wpłynęły na europejskie rynki pracy, a w nadchodzącym czasie zmiany te będą się jeszcze nasilać. Według badań Banku Światowego do roku 2025 liczba osób aktywnych zawodowo w krajach rozwiniętych o wysokim dochodzie spadnie o około 20 milionów, zaś liczba osób aktywnych zawodowo w krajach rozwijających się wzrośnie o prawie miliard. Za kolejne 25 lat liczba ludności w wieku produkcyjnym w UE zmniejszy się o ponad 25 mln, a w ciągu dwóch dekad zabraknie dwudziestu milionów wykwalifikowanych pracowników, zwłaszcza w dziedzinie inżynierii i technologii komputerowych. Tymczasem w UE pracuje zaledwie dwie trzecie osób w wieku produkcyjnym, podczas gdy w USA i Japonii wskaźnik ten wynosi ponad 70%.

Wskaźnik zatrudnienia osób w wieku 15-64 lata w Unii Europejskiej jest zbyt niski

Źródło:
Eurostat

Chcąc utrzymać konkurencyjność Unia musi podjąć wyzwania wynikające ze starzenia się społeczeństwa i zmniejszania się zasobów pracy. Instytucje europejskie powinny konsekwentnie mobilizować i wspierać państwa członkowskie w programowaniu i wprowadzaniu reform rynku pracy, mających na celu wdrożenie modelu flexicurity, który łączy elastyczność z bezpieczeństwem zatrudnienia. Niezbędne są również zmiany w systemach emerytalnych państw członkowskich, które spowodują wydłużenie okresu aktywności zawodowej i poprawią stabilność finansów publicznych państw członkowskich.

Odpowiedzią na nadchodzące zmiany demograficzne i związane z tym niedobory na rynku pracy może być również migracja zastępcza. Zaangażowanie globalnych zasobów pracy wydaje się dziś niezbędne dla budowania konkurencyjności euro-

pejskich przedsiębiorstw i wzrostu gospodarczego w UE. Konieczne jest przyciągnięcie do państw członkowskich wysoko wykwalifikowanych pracowników z krajów trzecich, którzy swoją wiedzą i doświadczeniem będą wzbogacać potencjał i innowacyjność Europy. To oznacza potrzebę kreowania przez Unię znacznie bardziej przyjaznej dla tej grupy polityki imigracyjnej – dziś z uwagi na wysokie koszty pracy, zbyt rygorystyczne i skomplikowane procedury pozyskania pozwolenia na pobyt czy uznawania dyplomów, pracownicy wykwalifikowani stanowią zaledwie 5,5% imigrantów przybywających do Unii Europejskiej z krajów arabskich, podczas gdy w Kanadzie i USA jest to aż 54%.

Dotychczasowe działania w kluczowych dla zatrudnienia obszarach były niewystarczające i UE nie zrobiła w tej kwestii zasadniczego postępu. Strategia Lizbońska nie zakończyła się sukcesem, ponieważ zakładała ambitne cele bez zagwarantowania narzędzi potrzebnych do ich realizacji. Kolejne komunikaty KE, propagujące konieczność modernizacji rynków pracy, czy systemów emerytalnych, nie wywarły istotnego wpływu na reformy prowadzone w krajach członkowskich. Cierpi na tym biznes, o konkurencyjności którego decyduje przede wszystkim kapitał ludzki. Dlatego niezbędne są zdecydowane działania, które urzeczywistnią wizję nowoczesnego, dynamicznego i mobilnego rynku pracy w UE. Ma on zapewnić zatrudnienie możliwie największej liczbie osób, dbając o wzrost kreatywności i potencjału innowacyjnego obywateli UE oraz imigrantów.

Co należy zrobić?

ELASTYCZNOŚĆ I BEZPIECZEŃSTWO

Ożywić i pogłębić dyskusję nt. flexicurity nie tylko w krajach członkowskich, ale też na poziomie UE

- ✓ Monitorować przygotowanie i wdrażanie przez państwa członkowskie narodowych modeli flexicurity oraz systematycznie oceniać ich wpływ na krajowe rynki pracy;
- ✓ Wznowić działania Misji Komisji Europejskiej na rzecz flexicurity, której celem będzie ocena i ewentualne wsparcie krajów członkowskich we wdrażaniu flexicurity;
- ✓ W trakcie prac nad kolejnym komunikatem Komisji Europejskiej nt. flexicurity (tzw. flexicurity drugiej generacji) uwzględnić głos europejskiego biznesu, który w swoich stanowiskach określa wyzwania stojące przed europejskimi rynkami pracy oraz wskazuje niezbędne działania zaradcze.

MOBILNOŚĆ

Zwiększyć atrakcyjność UE jako miejsca pracy i ułatwić jej obywatelom i imigrantom podejmowanie zatrudnienia tam, gdzie zapotrzebowanie na ich kompetencje jest największe

- ✓ Terminowo wdrożyć dyrektywy w sprawie warunków wjazdu i pobytu pracowników wysoko wykwalifikowanych, będących obywatelami państw trzecich;
- ✓ Monitorować i egzekwować właściwą implementację i przestrzeganie w praktyce dyrektywy dotyczącej delegowania pracowników;
- ✓ Doprowadzić do szybkiego i uwzględniającego postulaty biznesu zakończenia prac nad dyrektywą ułatwiającą przenoszenie pracowników w ramach przedsiębiorstw wielonarodowych, która m.in. powinna dopuścić:
 - ✓ możliwość stosowania przez państwa członkowskie rozwiązań obowiązujących obecnie, jeśli są korzystniejsze niż zapisy proponowanej dyrektywy,
 - ✓ transfer menadżerów, np. kierowników zespołów lub projektów,
 - ✓ transfer pracowników, którzy wykonują pracę w ramach elastycznych form zatrudnienia.

AKTYWNOŚĆ

Tworzyć ramy prawne, które zachęcą kraje UE do przeprowadzania reform systemów emerytalnych uwzględniających zmiany demograficzne w Europie

- ✓ Przyjąć jednolitą metodologię określania długu publicznego pozwalającą na uwzględnianie pełnych zobowiązań emerytalnych państwa – jawnych i ukrytych;
- ✓ Wspierać prowadzenie przez państwa członkowskie działań na rzecz wydłużenia wieku emerytalnego. Kolejny etap prac nad tematyką stabilnych i adekwatnych systemów emerytalnych w Europie powinien odzwierciedlać zmiany demograficzne, wydłużanie się średniej długości życia oraz konieczność powiązania tych kwestii z momentem przejścia na emeryturę;
- ✓ Poprawić możliwość porównania i oceny systemów emerytalnych państw członkowskich poprzez precyzyjne zdefiniowanie danych statystycznych wykorzystywanych do tych porównań.

4.

BUDŻET UE PO 2013 I POLITYKA SPÓJNOŚCI

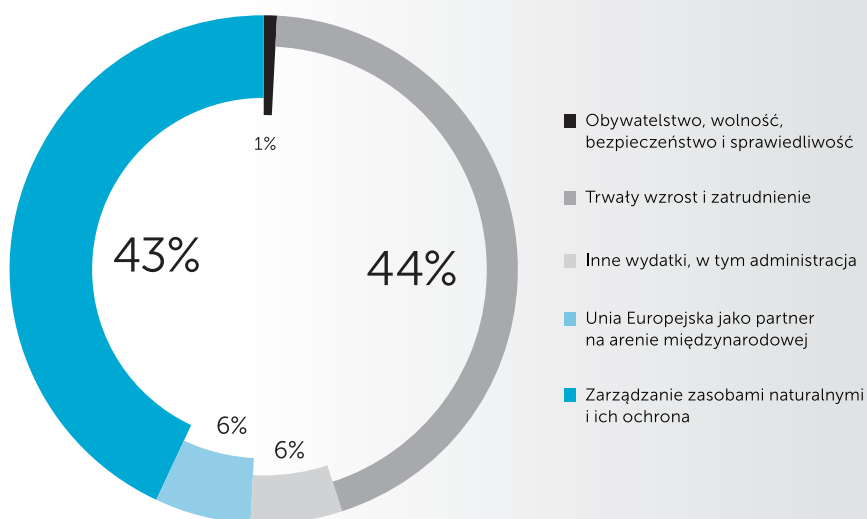
Koncentracja | Efektywność | Skuteczność

Gdzie jesteśmy?

Dyskusja o budżecie Unii Europejskiej i politykach, które są z niego finansowane, koncentruje się na jego wielkości oraz pozycjach netto płatników. To umacnia błędne przekonanie, że najważniejszą korzyścią z członkostwa w UE jest dostęp do funduszy europejskich, a kosztem – składka płacona do unijnego budżetu. W efekcie debata o celach interwencji europejskiej i tym, jak je skutecznie osiągać jest podporządkowana potrzebom negocjacji finansowych. Tymczasem konsekwencja w wyborze wspólnych celów i priorytetów rozwojowych, zgoda co do sposobów ich osiągnięcia oraz identyfikacja inwestycji o największej europejskiej wartości dodanej i potencjale są niezbędne, aby efektywnie wykorzystywać ograniczone zasoby europejskie.

Unia Europejska w większym niż dotąd stopniu musi wspierać te obszary, które wzmacniają jej konkurencyjność globalną: innowacje, nowe technologie, w tym w energetyce, B+R, jakość w edukacji, kapitał ludzki, budowanie sieci współpracy pomiędzy przedsiębiorcami i nauką. Te priorytety powinny zostać odzwierciedlone we wszystkich kategoriach budżetu UE i odpowiadających im politykach, także we wspólnej polityce rolnej oraz polityce spójności.

Proporcje wydatków w budżecie UE 2007-2013 w niewystarczającym stopniu odzwierciedlają wyzwania rozwojowe

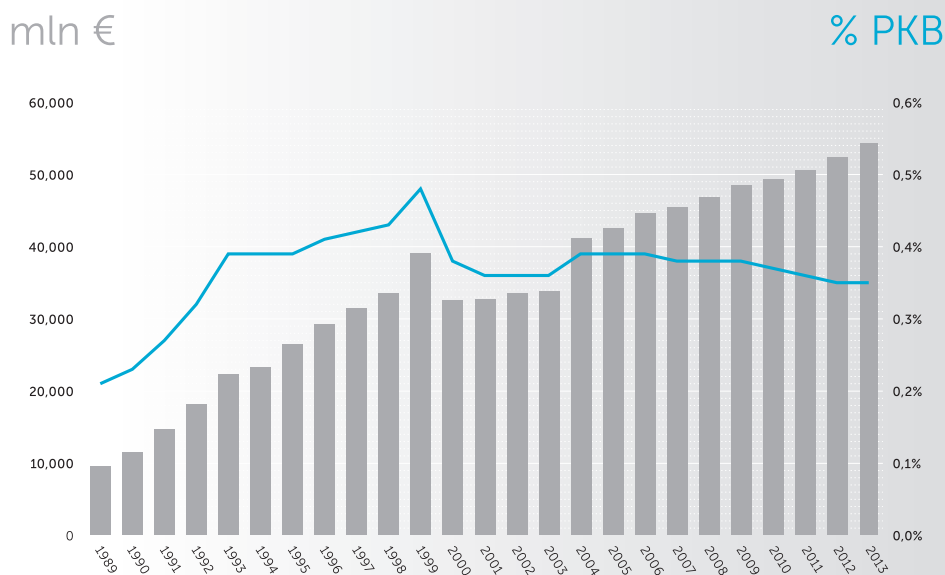

Źródło:

Investing in common future.
The budget of the European Union,
Komisja Europejska 2007

Wydatki na wzrost gospodarczy i zatrudnienie, zwłaszcza w ramach polityki spójności, powinny zajmować w budżecie UE szczególnie istotne miejsce. Polityka spójności jest w największym stopniu ukierunkowana na wyzwalanie potencjałów państw i regionów, które z racji relatywnie słabszej pozycji konkurencyjnej nie mogą odnosić pełnych korzyści z integracji. Ma zintegrowany charakter. Gwarantuje dostęp do instrumentów, które pozwalają reagować na zmieniające się warunki gospodarcze i społeczne. Polityka spójności, tak zresztą jak i pozostałe polityki budżetowe, w tym wspólna polityka rolna, nie może być jednak sprowadzona do redystrybucji dochodu. Jej racją bytu jest stymulowanie rozwoju gospodarek współtworzących wspólny rynek. Jest to zadanie tym trudniejsze, że pomimo identyfikacji nowych wyzwań dla spójności, wydatki na ten obszar w stosunku do PKB UE systematycznie spadają. Dlatego także w przypadku polityki spójności kluczową kwestią jest to, jak zagwarantować większą efektywność finansowanych inwestycji.

Wydatki na politykę spójności stanowią coraz mniejszą część unijnego PKB

Źródło:

InfoRegio Panorama, nr 26,
czerwiec 2010

Ambitne i adekwatne do wyzwań cele oraz odpowiadający im budżet nie gwarantują jednak sukcesu. Równie ważne jest zbudowanie instytucji prawnych i administracyjnych, które pozwolą te cele realizować. Dziś w systemie wdrażania dominują procedury: administracyjne, finansowe czy kontrolne. W polityce spójności, pomimo wielu

rekomendacji popartych ewaluacjami, wciąż zbyt dużo uwagi poświęca się zgodności z biurokratycznymi regułami i interpretacjami, także tymi wydawanymi ex post, zaniebując kwestie efektywności i skuteczności interwencji europejskiej. W konsekwencji wśród państw wdrażających programy wsparcia popularna jest strategia „*play it safe*”. Innowacyjne rozwiązania, nawet jeśli mogą przynieść dużą wartość dodaną, są z punktu widzenia obowiązujących reguł zbyt ryzykowne. Unia musi wypracować nowy sposób wdrażania i oceny polityk współfinansowanych z budżetu europejskiego, uwzględniający ryzyko ponoszone przez korzystających ze wsparcia, premiujący osiągnięte przez nich rezultaty.

Sprawna organizacja procesu negocjacji budżetu UE i polityk z niego finansowanych oraz szybkie ustalenie ram prawnych, w których powinny zawrzeć się projektowane przez państwa członkowskie strategie i programy rozwojowe, to kolejny warunek konieczny do większej efektywności interwencji europejskiej. Te decyzje nie mogą czekać – tak jak w przypadku prac nad obecną perspektywą finansową – do ostatniej chwili. Wówczas konsekwencją późnego przyjęcia rozporządzeń dla funduszy strukturalnych oraz regulujących zasady udzielania pomocy publicznej byłyby nawet kilkuletnie opóźnienia w uruchomieniu zaplanowanych na lata 2007-2013 programów operacyjnych.

Co należy zrobić?

KONCENTRACJA

Skoncentrować interwencję europejską na obszarach o największym potencjale rozwojowym

- ✓ Zagwarantować odpowiednie wsparcie innowacji, nowych technologii, w tym w energetyce, B+R, kapitału ludzkiego oraz budowy sieci współpracy pomiędzy przedsiębiorcami i nauką, we wszystkich obszarach i politykach wspieranych z budżetu UE;
- ✓ Wzmocnić zintegrowane podejście do programowania europejskiej interwencji publicznej oraz zwiększyć koordynację pomiędzy poszczególnymi politykami, zwłaszcza polityką spójności i rolną oraz ich właściwymi instrumentami finansowymi⁵;
- ✓ Wzmocnić wymiar terytorialny polityki spójności: interwencja funduszy powinna zostać ukierunkowana na odblokowanie i wykorzystanie potencjałów rozwojowych regionów UE.

⁵ Europejski Fundusz Społeczny, Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego, Europejski Fundusz Rybacki, Fundusz Spójności, Europejski Fundusz Rolny na Rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich

EFEKTYWNOŚĆ

Położyć większy nacisk na efektywność i rezultaty realizowanych programów i projektów

- ✓ Wdrożyć i monitorować standardy ewaluacji polityk współfinansowanych z budżetu UE, tak aby zapewnić wysoką jakość merytoryczną tych ewaluacji i przekrojowy charakter (m.in. umożliwić porównania pomiędzy regionami i państwami);
- ✓ Wypracować przejrzyste i spójne zasady wdrażania programów i projektów w oparciu o rezultaty. Koncentracja na rezultatach wymaga przede wszystkim zasadniczej zmiany podejścia do sprawozdawczości i kontroli;
- ✓ Wypracować jasne i przejrzyste propozycje dotyczące warunków strukturalnych, systemowych lub instytucjonalnych, które będą nałożone na państwa członkowskie wdrażające europejskie programy wsparcia, oraz sposoby ich egzekwowania. Warunki te – konieczne dla zapewnienia większej efektywności finansowania – powinny dotyczyć obszaru interwencji odpowiednich polityk;
- ✓ Wzmocnić zasadę partnerstwa, w tym przede wszystkim zapewnić faktyczny udział partnerów społecznych i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego w decyzjach o priorytetach, kształcie i zasadach polityki spójności oraz pozostałych polityk budżetowych.

SKUTECZNOŚĆ

Uprościć i usprawnić system wdrażania polityki spójności

- ✓ Wypracować, na wczesnym etapie prac nad perspektywą finansową po 2013 r., spójne zasady wdrażania polityki spójności, w tym zwłaszcza rozporządzenia wykonawcze dla funduszy strukturalnych oraz regulujące zasady udzielania pomocy publicznej;
- ✓ Zagwarantować elastyczność zasad programowania i wdrażania europejskich programów wsparcia, które powinny uwzględniać specyficzne warunki i potrzeby państw członkowskich, m.in. poprzez możliwość realizacji wielofunduszowych programów operacyjnych;
- ✓ Wypracować i upowszechnić krajowe benchmarki efektywności instytucji uczestniczących w realizacji programów wsparcia;
- ✓ Zrealizować w praktyce zasadę, iż reguły kwalifikowalności wydatków są ustalone i kontrolowane na poziomie krajowym.

Warszawa, czerwiec 2011 r.
Copyright © PKPP Lewiatan

Publikacja dystrybuowana jest bezpłatnie.

Publikacja powstała jako część projektu **Wdrożenie strategii rozwoju PKPP Lewiatan**, realizowanego przez PKPP Lewiatan w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki, współfinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego.

Lewiatan reprezentuje liderów nowoczesnej gospodarki w Polsce

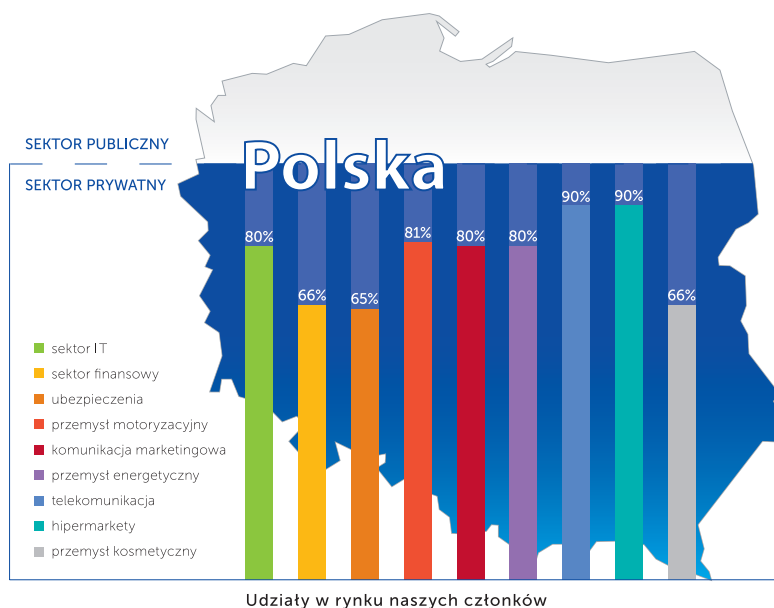
Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan to największa organizacja pracodawców prywatnych w Polsce.

Skutecznie dbamy o sprzyjające warunki dla rozwoju biznesu. Jednocześnie opowiadamy się za rozwiązaniami, które wspierają wzrost gospodarczy i konkurencyjność firm, bo to jedyna droga do rozwoju cywilizacyjnego kraju.

Energicznie wspieraliśmy polską akcesję do UE. Dziś jako jedyna polska organizacja pracodawców mamy stałe przedstawicielstwo w Brukseli i staramy się aktywnie uczestniczyć w europejskiej debacie. Śledzimy zmiany w unijnym prawie i pierwsi o nich informujemy.

Lewiatan to także jeden z najsilniejszych polskich gospodarczych think tanków. Mamy zespół znakomitych ekspertów prawnych i ekonomicznych, których raporty i analizy są cenione przez rząd, parlament i opinię publiczną. Nasze opinie są cytowane przez media 60 razy dziennie, najczęściej spośród wszystkich organizacji biznesowych.

Sektor prywatny w Polsce wytwarza dziś 70% PKB i w wyniku transformacji jest obecny w najnowocześniejszych branżach polskiej gospodarki. Dominujący udział w większości z nich mają członkowie Lewiatana.

Biuro PKPP Lewiatan / PKPP Lewiatan Office

ul. Klonowa 6, 00-591 Warszawa

telefon: +48 22 84 59 550

faks: +48 22 84 59 551

e-mail: lewiatan@pkpplewiatan.pl

Biuro w Brukseli / Brussels Office

Polish Confederation of Private Employers Lewiatan (PKPP Lewiatan)

49 Rue de Treves bte 7, 1040 Brussels, Belgium

telefon: +32 2 28 50 616

e-mail: lewiatan@pkpplewiatan.pl

www.pkpplewiatan.pl